

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΦΑΝΑΡΙΟΥ - ΜΙΑ ΔΙΑΡΚΗΣ ΑΝΑΛΩΤΟΣ ΑΛΩΣΗ

- Διαχρονικά μεμαρτυρημένες οι ιστορικές ευθύνες του λεγομένου πολιτισμένου δυτικού κόσμου απέναντι στο μαρτυρικό Οικουμενικό Πατριαρχείο
- Θυσιαστική η αντίσταση του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου

Έχει καταγραφεί στις σελίδες της αδεκάστου ιστορίας ότι μέγα μερίδιο και βάρος ευθύνης για την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως στους Οθωμανούς (1453) φέρει και η τότε «πεφωτισμένη Δεσποτεία» της παπικόφρονης Ευρώπης, η οποία ενώ έβλεπε να έρχεται το τέλος της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, αντέδρασε ως άλλος «Πόντιος Πιλάτος» και ενώπιον του διλήμματος να κινηθεί στρατιωτικά ως σύμμαχος των Βυζαντινών εναντίον του αλλόθρησκου εχθρού, επέλεξε να εφαρμόσει στην πράξη το του ρωμαίου ηγεμόνος: «*νίπτω τας χείρας μου*». Έτσι η Βασιλεύουσα «εάλω» και εσταυρώθη.

Έκτοτε η ιστορική και ηθική ευθύνη της Δύσεως παραμένει ανοικτή, απαραμείωτη και ανεκπλήρωτη. Παρήλθαν αιώνες από την αποφράδα ημέρα της αλώσεως και το μόνο ζωντανό μέλος της πάλαι ποτέ βυζαντινής αυτοκρατορίας που παραμένει μέσα στον χωροχρόνο, στα αιματόβρεχτα και αγιασμένα χώματα της θεοτοκουπόλεως προκαθημένης Πόλεως του Κωνσταντίνου είναι η Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως, ήτοι το μαρτυρικώς καθηγιασμένο Οικουμενικό μας Πατριαρχείο.

Καθόλη την διάρκεια της οθωμανικής αυτοκρατορίας, όταν η Μητέρα Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως εσταυρώνετο καθημερινώς, οι Μεγάλες Δυνάμεις του λεγομένου «πεπολιτισμένου» Δυτικού Κόσμου εκώφευαν ή για να διατηρούν τα διπλωματικά προσχήματα, προέβαιναν σε κάποιες κινήσεις εντυπωσιασμού ενώπιον της Υψηλής Πύλης. Στην πραγματικότητα το Οικουμενικό Πατριαρχείο έδιδε νυχθημερόν τον δικό του αιματηρό αγώνα για την επιβίωσή του και σήκωνε τον σταυρό του μαρτυρίου προς δόξαν του Τριαδικού Θεού και του δοκιμαζόμενου υπόδουλου Γένους.

Ήλθε η πτώση της κραταιάς οθωμανικής αυτοκρατορίας και κατά τις «μεγάλες» εκείνες ημέρες της ιστορίας για την επιβίωση του ελληνισμού της Ιωνίας, του Πόντου και της Ανατολικής Θράκης, και πάλι οι «ομόθρησκοι» Χριστιανοί αδελφοί της Δύσεως είχαν κλειστά τα μάτια και τα αυτιά τους μπροστά στις εναγόνιες προσπάθειες, στις κραυγές των ορθοδόξων λαών της Ανατολίας, οι οποίοι με απέλπιδα φωνή ζητούσαν να σωθούν από το τσεκούρι και την πυρά του ατάκτου κεμαλικού στρατού (τσέτες). Μάταιες οι έντονες διαμαρτυρίες και τα διαβήματα του Οικουμενικού Πατριαρχείου προς τις διπλωματικές αντιπροσωπείες των δυτικών μεγάλων δυνάμεων. Και πάλι οι «πεπολιτισμένοι» της Δύσεως σε ρόλο «Ποντίου Πιλάτου» έβλεπαν την γενοκτονία του μικρασιατικού, ποντιακού και θρακικού ελληνισμού, λέγοντας και εφαρμόζοντας στην πράξη το του ρωμαίου ηγεμόνος «*νίπτομεν τας χείρας ημών από του αίματος των αθώων τούτων*».

Η πολυδιαφημιζόμενη εγκαθίδρυση της κεμαλικής δημοκρατίας από το 1923 και μέχρι σήμερα αντί να αποτελέσει το πλαίσιο της ευημερίας, αναπτύξεως, προόδου και επιβιώσεως της ελληνικής μειονότητας στην Πόλη, στα Πριγκιπόννησα, στην Ίμβρο και στην Τένεδο,

υπήρξε αντιθέτως η απαρχή του τέλους για τους Ρωμιούς καθώς και το προοίμιο σκληρών και ακατάπαυστων δοκιμασιών για το Οικουμενικό μας Πατριαρχείο.

Ο αποδεκατισμός του ορθοδόξου ποιμνίου του Οικουμενικού Πατριαρχείου, η δήμευση των περιουσιακών στοιχείων των ρωμαϊκών κοινοτήτων, η μη αναγνώριση της νομικής προσωπικότητας σε αυτόν τον επί δεκαεπτά αιώνες ζωντανό ιστορικό θεσμό, που είναι το Οικουμενικό Πατριαρχείο, η άρνηση της κεμαλικής Τουρκίας να αναγνωρίσει την «Οικουμενικότητα» του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, η μη μεταβολή του νομικού πλαισίου για την εκλογή Οικουμενικού Πατριάρχου, ο οποίος θα ηδύνατο να μην είναι Τούρκος υπήκοος και να προέρχεται από τους Μητροπολίτες που ανήκουν στο «εκκλησιαστικό κλίμα», δηλαδή στην εκκλησιαστική δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου, όπως συνέβη και το έτος 1948 με την εκλογή ως Οικουμενικού Πατριάρχου, του από Αμερικής Αθηναγόρου Α' (1948-1972), αποδεικνύουν περιτράνως το αληθές των ως άνω γραφομένων μας.

Όλα τα παραπάνω εάν συνδυαστούν και συσχετιστούν με τις καθημερινές απειλές, πιέσεις και προκλήσεις που δέχεται το μαρτυρικό Οικουμενικό Πατριαρχείο και ο μεγαλομάρτυρας Οικουμενικός μας Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος, θα έπρεπε να εγείρουν όχι μόνο την ελληνική διπλωματία, αλλά και όλο τον πολιτισμένο δυτικό κόσμο, ανεξαρτήτως μάλιστα θρησκείας ή χριστιανικής ομολογίας, κυρίως δε την υπερδύναμη του σήμερα, τις Η.Π.Α., προκειμένου να ασκηθούν όχι φραστικές χάριν εντυπωσιασμού και μόνο κινήσεις και διαμαρτυρίες, αλλά ουσιαστικές πιέσεις στην γείτονα χώρα, η οποία, όπως τουλάχιστον φραστικά υποστηρίζει, επιθυμεί να ενταχθεί στην μεγάλη οικογένεια των Ευρωπαϊκών Κρατών.

Η επιβίωση του Οικουμενικού Πατριαρχείου δεν θα πρέπει να σχετίζεται μόνο με την αμιγώς θρησκευτική και πνευματική του αποστολή, η οποία είναι «sine qua non» όρος και αναγκαία προϋπόθεση της ίδιας της υπάρξεως και υποστάσεώς του, αλλά και με το γεγονός ότι είναι ο μακροβιότερος στην ανθρώπινη ιστορία θεσμός, ο οποίος αδιαλείπτως επί δεκαεπτά αιώνες λάμπει ως τηλαυγής φάρος στα πέρατα της Οικουμένης και υπηρετεί τον κάθε πονεμένο και δοκιμασμένο άνθρωπο της κάθε εποχής. Αυτός ο πανανθρώπινος θεσμός με τις κατά καιρούς πρωτοβουλίες που αναλαμβάνει σε διεθνές επίπεδο, όπως η προστασία του φυσικού περιβάλλοντος, η σύσφιγξη των σχέσεων μεταξύ των Χριστιανικών εκκλησιών (ομολογιών) και των θρησκειών για την αντιμετώπιση των κοινών ανθρώπινων προβλημάτων ανά την υφήλιο, η δυναμική δράση του για την αντιμετώπιση του «θρησκευτικού φονταμενταλισμού» και της τρομοκρατίας που έχει εσφαλμένα ως υπόβαθρό της την θρησκεία, αλλά και τόσες άλλες πρωτοβουλίες, δεν είναι δυνατόν ν' αντιμετωπίζεται από την διεθνή κοινότητα με αδιαφορία και οι όποιες αντιδράσεις στις δοκιμασίες που υπομένει το Οικουμενικό Πατριαρχείο, να είναι χλιαρές και ανούσιες.

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο είναι πλούτος, δόξα και τιμή για τον ανθρώπινο γένος. Είναι καιρός η διεθνής κοινότητα, με πρώτη την υπερδύναμη (Η.Π.Α.) να παύσει να παίζει το ρόλο του Ποντίου Πιλάτου και να αρθεί στο ύψος της ιστορικής και ακόμη ανεκπλήρωτης ευθύνης της, η οποία από την εποχή της αλώσεως και μέχρι σήμερα είναι ένα μόνιμο όνειδος και στίγμα για τον πολιτισμένο κόσμο. Η άλωση, δηλαδή ο αφανισμός του Οικουμενικού Πατριαρχείου με την ανοχή και ένοχη αδιαφορία των ισχυρών του κόσμου τούτου θα πρέπει επιτέλους να παύσει.

Το του Πιλάτου: «νίπτω τας χείρας μου», δεν μπόρεσε να εξαλείψει την προσωπική του ρωμαίου ηγεμόνος ευθύνη έναντι του αδίκου θανάτου ενός αθώου και το αίμα του σταυρού ρέει ακόμη. Αλλά και αυτό το ζεστό αίμα του μαρτυρίου του εσταυρωμένου Οικουμενικού Πατριαρχείου ρέει ακόμη. Έως πότε; Ανάστα ο Θεός και κρίνον...